EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

29. juuli 2010 *

Kohtuasjas C-214/09 P,

mille ese on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 12. juunil 2009 esitatud apellatsioonkaebus

Anheuser-Busch Inc., asukoht Saint Louis (Ühendriigid), esindajad: *Rechtsanwalt* V. von Bomhard ja *Rechtsanwalt* B. Goebel,

hageja,

teised menetlusosalised:

Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), esindaja: A. Folliard-Monguiral,

kostja esimeses kohtuastmes

* Kohtumenetluse keel: inglise.

Budějovický Budvar, národní podnik, asukoht České Budějovice (Tšehhi Vabariik), esindaja *advokát* K. Čermák,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees J.-C. Bonichot (ettekandja), kohtunikud C. Toader, K. Schiemann, L. Bay Larsen ja J.-J. Kasel,

kohtujurist: P. Cruz Villalón,
kohtusekretär: ametnik C. Strömholm,

arvestades kirjalikus menetluses ja 11. mai 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Anheuser-Busch Inc. (edaspidi „Anheuser-Busch") palub apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 25. märtsi 2009. aasta otsus kohtuasjas T-191/07: Anheuser-Busch *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet - Budějovický Budvar (BUDWEISER) (EKL 2009, lk II-691, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega jäeti rahuldamata tema tühistamishagi Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet") teise apellatsioonikoja 20. märtsi 2007. aasta otsuse peale (asi R 299/2006-2, edaspidi „vaidlusalune otsus"), millega keelduti registreerimast sõnamärki BUDWEISER, rahuldades selle registreerimisele Budějovický Budvar, národní podnik'u (edaspidi „Budvar") esitatud vastulause.

Õiguslik raamistik

Määrus (EÜ) nr 40/94

2 Käesolevas kohtuvaidluses kohaldatava ja hiljem kehtetuks tunnistatud ning nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1) asendatud nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) artiklis 8 „Suhtelised keeldumispõhjused" on lõikes 1 sätestatud:

„Varasema kaubamärgi omaniku vastuseisu korral ei registreerita taotletavat kaubamärki, kui:

a) see on identne varasema kaubamärgiga ning kaubad või teenused, mille jaoks registreerimist taotletakse, on identsed kaupade või teenustega, mille jaoks varasem kaubamärk on kaitstud;

b) kui identsuse või sarnasuse tõttu varasema kaubamärgiga ning identsuse või sarnasuse tõttu varasema kaubamärgiga kaitstud kaupade või teenustega on tõenäoline, et territooriumil, kus varasem kaubamärk on kaitstud, võib avalikkus need omavahel segi ajada; segiajamise tõenäosus hõlmab ka tõenäosust, et kaubamärki seostatakse varasema kaubamärgiga."

3 Vastavalt määruse nr 40/94 artiklile 15 „Ühenduse kaubamärkide kasutamine":

„1. Kui omanik ei ole ühenduse kaubamärki viie aasta jooksul pärast registreerimist ühenduses tegelikult kasutusele võtnud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, või kui selle kasutamine on katkematu viieaastase ajavahemiku jooksul peatatud, siis rakendatakse kaubamärgi suhtes käesoleva määrusega ette nähtud sanktsioone, välja arvatud juhul, kui kasutamata jätmine on põhjendatud.

2. Kasutamisena lõike 1 tähenduses käsitatakse ka järgmist:

a) ühenduse kaubamärgi kasutamine kujul, mis erineb registreeritud kujust selliste elementide poolest, mis ei muuda märgi eristusvõimet;

[…]".

4 Kõnealuse määruse artikli 42 lõikes 3 on ette nähtud:

„Vastulause tuleb esitada kirjalikult ja see peab olema põhjendatud. Vastulause loetakse nõuetekohaselt esitatuks alles pärast vastulause esitamise lõivu tasumist. [Ühtlustamisameti] määratud aja jooksul võib vastulause esitaja esitada oma vastulause toetuseks fakte, tõendeid ja seisukohti."

5 Määruse nr 40/94 artikli 43 lõiked 1–3 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Vastulause menetlemise käigus kutsub [ühtlustamisamet] pooli nii sageli kui vajalik ning [ühtlustamisameti] määratud tähtaja jooksul esitama märkused teiste poolte või [ühtlustamisameti] enese edastatud teadete kohta.

2. Taotleja nõudmisel peab vastulause esitanud varasema ühenduse kaubamärgi omanik tõendama, et varasemat ühenduse kaubamärki on ühenduses tegelikult kasu-

tatud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, viie aasta jooksul enne ühenduse kaubamärgi taotluse avaldamist ning et see on vastulause aluseks või et mittekasutamine on õigustatud, tingimusel, et varasem ühenduse kaubamärk on selleks kuupäevaks olnud registreeritud vähemalt viis aastat. Selliste tõendite puudumise korral lükatakse vastulause tagasi. Kui varasemat ühenduse kaubamärki on kasutatud vaid osa kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, loetakse see vastulause menetlemisel ainult nende kaupade või teenuste jaoks registreerituks.

3. Lõiget 2 kohaldatakse ka artikli 8 lõike 2 punktis a osutatud varasemate siseriiklike kaubamärkide suhtes, asendades kasutuse ühenduses kasutusega liikmesriigis, kus varasem kaubamärk on kaitstud."

6 Määruse nr 40/94 menetlust käsitlevaid sätted sisaldava IX jaotise 1. jaos „Üldsätted" on artikkel 74 „Faktide kontrollimine [ühtlustamisameti] omal algatusel", milles on sätestatud:

„1. Asju menetledes kontrollib [ühtlustamisamet] fakte omal algatusel; registreerimisest keeldumise suhteliste põhjustega seotud menetlustes piirdub [ühtlustamisamet] siiski kontrollimisel osaliste esitatud faktide, tõendite ja väidetega ning esitatud nõudmistega.

2. [Ühtlustamisamet] võib mitte arvesse võtta fakte ja tõendeid, mille asjaomased pooled on esitanud hilinenult."

7 Kõnealuse määruse artikli 76 lõike 1 kohaselt:

„[Ühtlustamisametis] toimuvate menetluste puhul kuuluvad tõendite esitamise või saamise viiside hulka:

a) poolte ärakuulamine;

b) teabe taotlemine;

c) dokumentide või tõendite esitamine;

d) tunnistajate ülekuulamine;

e) eksperdiarvamuste esitamine;

f) kirjalikud, vande all antud või tõendatud ütlused või ütluste andmise liikmesriigi seaduste kohaselt samaväärsed muud ütlused."

1995. aasta rakendusmäärus

8 Komisjoni 13. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 2868/95, millega rakendatakse nõukogu määrus (EÜ) 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT L 303, lk 1, ELT eriväljaanne 17/01, lk 189; edaspidi „1995. aasta rakendusmäärus"), eeskirjas 16 on sätestatud:

„1. Iga vastulause võib sisaldada vastulause toetuseks esitatud faktide, tõendite ja argumentide üksikasju, millele tuleb lisada tõendavad dokumendid.

2. Kui vastulause aluseks on varasem märk, mis ei ole ühenduse kaubamärk, oleks soovitav lisada vastulausele tõendid kõnealuse varasema märgi registreerimise või esitamise kohta, näiteks registreerimistunnistus. […]

3. "Lõikes 1 osutatud faktide, tõendite ja argumentide ning muude tõendavate dokumentide üksikasjad ja lõikes 2 mainitud tõendid võib, kui neid ei esitata koos vastulausega või pärast seda, esitada pärast vastulausemenetluse alustamist tähtaja jooksul, mille [ühtlustamisamet] määrab eeskirja 20 lõike 2 kohaselt.

9 1995. aasta rakendusmääruse eeskirja 20 lõike 2 kohaselt:

„Kui vastulause ei sisalda eeskirja 16 lõigetes 1 ja 2 nimetatud faktide, tõendite ja argumentide üksikasju, teeb [ühtlustamisamet] vastulause esitajale ettepaneku esitada need [ühtlustamisameti] määratud tähtaja jooksul. Kõik vastulause esitaja esitatud andmed edastatakse taotlejale, kellele antakse võimalus vastata [ühtlustamisameti] määratud tähtaja jooksul."

10 1995. aasta rakendusmäärust muudeti komisjoni 29. juuni 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 1041/2005 (ELT L 172, lk 4, edaspidi „2005. aasta rakendusmäärus"), mis jõustus 25. juulil 2005.

11 2005. aasta rakendusmääruse eeskirja 18 lõikes 1 on sätestatud:

„Kui vastulause on eeskirja 17 kohaselt tunnistatud vastuvõetavaks, saadab [ühtlustamisamet] osalistele teatise, juhtides nende tähelepanu sellele, et vastulausemenetlus loetakse alanuks kaks kuud pärast teatise kättesaamist. Seda perioodi võib pikendada kuni 24 kuuni, kui nii taotleja kui ka vastulause esitaja esitavad enne nimetatud perioodi lõppemist sellekohase palve."

12 2005. aasta rakendusmääruse eeskirjas 19 on ette nähtud:

„1. [Ühtlustamisamet] võimaldab vastulause esitajal esitada vastulauset toetavaid fakte, tõendeid ja argumente või täiendada juba eeskirja 15 lõike 3 kohaselt esitatud fakte, tõendeid ja argumente [ühtlustamisameti] määratud tähtaja jooksul, mis ei tohi olla lühem kui kaks kuud alates päevast, mil vastulausemenetlus eeskirja 18 lõike 1 kohaselt alustatuks loetakse.

2. Lõikes 1 sätestatud perioodil esitab vastulause esitaja tõendeid oma varasemate kaubamärkide või õiguste olemasolu, nende kehtivuse ja kaitse ulatuse kohta, samuti tõendeid oma vastulause esitamise õiguse kohta. Eelkõige esitab vastulause esitaja järgmised tõendid:

a) kui vastulause aluseks on kaubamärk, mis pole ühenduse kaubamärk, siis tõendid selle taotlemise või registreerimise kohta, esitades selleks:

[…]

ii) kui kaubamärk on registreeritud, siis olenevalt asjaoludest kas asjakohase registreerimistõendi koopia [mõiste „registreerimistõend" asemel on edaspidi kasutatud täpsemat vastet „registreerimistunnistus"] või tõendi selle viimase pikendamise kohta [mõiste „tõend" asemel on edaspidi kasutatud täpsemat vastet „tunnistus"], mis tõendab, et kaubamärgi kaitseperiood ulatub lõikes 1 sätestatud tähtajast ja selle tähtaja kõikidest pikendamistest kaugemale, või samaväärsed dokumendid, mis kaubamärgi registreerinud asutus on väljastanud;

[…]

4. [Ühtlustamisamet] ei arvesta kirjalikult esitatud materjale või dokumente või nende osi, mis pole esitatud või tõlgitud menetluse keelde [ühtlustamisameti] poolt määratud tähtajaks."

Vaidluse taust

13 Üldkohtu menetluses olnud kohtuvaidluse tausta, nagu see tuleneb vaidlustatud kohtuotsusest, võib kokku võtta järgmiselt.

14 Anheuser-Busch esitas 1. aprillil 1996 ühtlustamisametile taotluse registreerida ühenduse kaubamärgina sõnamärk „budweiser" kaupadele, mis kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassi 32 ning vastavad järgmisele kirjeldusele: „õlu, hele õlu, tume õlu, alkohoolsed ja alkoholivabad linnasejoogid".

15 Budvar esitas 28. septembril 1999 taotletava kaubamärgi registreerimisele kõigi registreerimistaotlusega hõlmatud kaupade osas vastulause, tuginedes määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punktide a ja b alusel kolmele kaubamärgile, milleks on:

– rahvusvaheline sõnamärk BUDWEISER (R 238 203; edaspidi „kaubamärk R 238 203"), registreeritud „igat liiki õlle" jaoks kehtivusega Saksamaal, Austrias, Beneluxi riikides ning Itaalias,

– sõnu „Budweiser Budvar" sisaldav rahvusvaheline kujutismärk (nr 674 530; edaspidi „kaubamärk nr 674 530"), registreeritud „linnasejookide" ja „õlle" jaoks kehtivusega Austrias, Beneluxi riikides, Prantsusmaal ja Itaalias ning

– sõnu „Budweiser Budvar" sisaldav rahvusvaheline kujutismärk (kaubamärgi nr 614 536; edaspidi „kaubamärk nr 614 536"), registreeritud „õlle" jaoks kehtivusega Saksamaal, Austrias, Beneluxi riikides, Prantsusmaal ja Itaalias.

16 Teiseks esitas Budvar oma vastulause toetuseks määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 4 alusel mitu päritolunimetust, mis sisaldavad mõistet „budweiser".

17 Ühtlustamisamet määras esialgu tähtpäevaks, mil Budvar pidi esitama faktid, tõendid ja argumendid oma vastulause toetuseks, 24. juuni 2000. Seejärel pikendati tähtaega 26. veebruarini 2002. Kõik dokumendid, mille Budvar sel eesmärgil faksi teel esitas, saabusid ühtlustamisametisse 27. veebruariks 2002.

18 Anheuser-Busch palus 8. juulil 2002 määruse nr 40/94 artikli 43 lõigete 2 ja 3 alusel Budvaril tõendada vastulause toetuseks esitatud kaubamärkide tegelikku kasutamist.

19 Budvar vastas sellele taotlusele 8. novembri 2002. aasta kirjaga, kusjuures tähtaeg, mille ühtlustamisamet selleks 10. septembri 2002. aasta kirjas oli määranud, lõppes 11. novembril 2002.

20 Kõnealuses kirjas viitas Budvar sõnaselgelt dokumentidele, mis saabusid ühtlustamisametisse 27. veebruaril 2002 ning mille eesmärk oli tõendada sõna „budweiser" sisaldavate päritolunimetuste kasutamist, ning avaldas arvamust, et need dokumendid puudutavad eelkõige kaubamärki R 238 203.

21 Budvar esitas ühtlustamisameti vastulausete osakonnale oma 21. jaanuari 2004. aasta märkuste lisas ka Maailma Intellektuaalse Omandi Organisatsiooni (WIPO) väljastatud tunnistuse selle kohta, et kaubamärgi R 238 203 registreeringut pikendati 5. detsembril 2000 (edaspidi „pikendamistunnistus").

22 Vastulausete osakond rahuldas Budvari vastulause esimese, 10. juuni 2004. aasta otsusega, leides sisuliselt, et Austrias ja Prantsusmaal on taotletava kaubamärgi ja kaubamärgi nr 674 530 segiajamine tõenäoline.

23 Ühtlustamisameti teine apellatsioonikoda rahuldas 11. juuli 2005. aasta otsusega Anheuser-Buschi kaebuse 10. juuni 2004. aasta otsuse peale põhjendusega, et kaubamärk nr 674 530 on kahes eespool nimetatud liikmesriigis kaitstud alles pärast asjaomase ühenduse kaubamärgi taotluse esitamist, ja saatis asja tagasi vastulausete osakonnale.

24 Teise otsusega, mis kannab kuupäeva 22. detsember 2005, rahuldas vastulausete osakond Budvari esitatud vastulause uuesti. Asudes seisukohale, et kaubamärgi R 238 203 kasutamise tõendid ei ole piisavad, piirdus ta kaubamärgi nr 614 536 uurimisega ja otsustas võtta selles osas arvesse Budvari poolt vastulause toetuseks esitatud dokumente. Kokkuvõttes leidis vastulausete osakond sisuliselt, et on tõenäoline, et Saksamaal, Austrias, Beneluxis, Prantsusmaal ja Itaalias aetakse taotletav kaubamärk ja kõnealune varasem kaubamärk omavahel segi.

25 Ühtlustamisameti teine apellatsioonikoda jättis vaidlusaluse otsusega Anheuser-Buschi kaebuse 22. detsembri 2005. aasta otsuse peale rahuldamata.

26 Ta leidis vastupidi vastulausete osakonnale, et kaubamärki R 238 203 võib arvesse võtta, järeldades Budvari esitatud dokumentide põhjal, et selle kaubamärgi tegelik kasutamine on tõendatud.

27 Apellatsioonikoda jõudis järeldusele, et kaupade „õlu, hele õlu, tume õlu, alkoholsed linnasejoogid" osas võib vastulause rahuldada määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti a alusel ja et ülejäänud kaupade osas („alkoholivabad joogid") võib vastulause rahuldada kaubamärkide identsuse ja kaupade ilmselge sarnasuse tõttu selle artikli lõike 1 punkti b alusel.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

28 Anheuser-Busch esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 31. mail 2007, paludes tühistada vaidlusalune otsus.

29 Ühtlustamisamet ja Budvar palusid jätta hagi rahuldamata.

30 Kuna Anheuser-Busch käsitleb oma apellatsioonkaebuses vaid mõnda vaidlustatud kohtuotsuse osa, tulevad allpool uurimisele üksnes need osad.

31 Teise väitega, mis puudutas määruse nr 40/94 artikli 74 lõike 2 rikkumist, heitis Anheuser-Busch apellatsioonikojale nimelt ette seda, et ta ei lükanud tagasi pikendamistunnistust, arvestades, et Budvar esitas selle dokumendi 21. jaanuaril 2004.

32 Selle kohta sedastas Üldkohus esiteks vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63–71, et vaidlusaluse otsuse suhtes ei saa ette heita määruse nr 40/94 artikli 74 lõike 2 rikkumist, kuna sellest otsusest ei tulene, et apellatsioonikoda leidis, et pikendamistunnistust ei esitatud õigeaegselt, ja kohaldas kõnealust sätet selleks, et saaks tunnistust arvesse võtta; ning teiseks sedastas Üldkohus, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 78 ja 79 ära toodud põhjustel esitati see tunnistus õigeaegselt.

33 Punktides 78 ja 79 asus Üldkohus eelkõige seisukohale, et kuigi 1995. aasta rakendusmääruse eeskirjade 16 ja 20 koosmõjust tuleneb, et kui varasema kaubamärgi kehtivus lõppeb pärast vastulause esitamise kuupäeva, on ühtlustamisametil õigus paluda selle kaubamärgi pikendamise kohta tõendeid, ei kohusta eeskirja 20 lõige 2 vastulause esitajat neid tõendeid omal algatusel esitama ega sätesta ka seda, et ühtlustamisamet peab siis, kui dokument on talle esitatud hilinenult, selle tagasi lükkama.

34 Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 73 1995. aasta rakendusmääruse eeskirja 20 lõike 2 kohta ka seda, et määruse nr 40/94 artikli 74 lõike 2 kohaselt on ühtlustamisametil kaalutlusõigus hinnata, kas võtta hilinenult esitatud tõendeid arvesse, ja et nimetatud eeskirja ei saa tõlgendada vastupidi kõnealuse määruse sõnaselgetele sätetele.

35 Üldkohus sedastas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 74–77 täiendavalt, et arvestades õiguskindluse põhimõtet, nagu seda on kirjeldatud Euroopa Kohtu praktikas, ei saa sätteid, mis lisati 1995. aasta rakendusmäärusesse 2005. aasta rakendusmäärusega, eriti eeskirja 19 lõiget 4, käesoleval juhul kohaldada tagasiulatuvalt.

36 Sellest tulenevalt lükkas Üldkohus Anheuser-Buschi teise väite põhjendamatuse tõttu tagasi.

37 Kolmanda väitega, mis käsitleb määruse nr 40/94 artikli 43 lõigete 2 ja 3 rikkumist, väidab Anheuser-Busch, et Budvari esitatud tõendid ei ole piisavad, et tõendada kaubamärgi R 238 203 tegelikku kasutamist.

38 Pärast mõistet „tegelik kasutamine" puudutava kohtupraktika meenutamist vaidlustatud kohtuotsuse punktides 99–105 tõdes Üldkohus sama kohtuotsuse punktis 106, et käesoleval juhul oli apellatsioonikoda leidnud, et „Budvari esitatud tõendid […] [kaubamärgi R 238 203] tegeliku kasutamise kohta on ilmselgelt piisavad", ja et apellatsioonikoda oli viidanud eelkõige reklaamidele, kus on kujutatud kaubamärgiga BUDWEISER tähistatud Budvari õlut, Saksa ja Austria klientidele saadetud arvetele ning sellele, et need reklaamid ja arved puudutasid asjaomast ajavahemikku määruse nr 40/94 artikli 43 lõigete 2 ja 3 tähenduses.

39 Kõigepealt tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 110 seoses ühes Austria ja mitmes Saksa ajakirjas ilmunud reklaamidega, mille Budvar edastas ühtlustamisametile 8. novembril 2002, et Anheuser-Busch ei vaidlusta seda, et nimetatud dokumendid tõendavad kaupade olemust (õlu), mõiste „budweiser" kasutamise kohta (Saksamaa ja Austria) ja kestust (aastal 1995 Austrias ja aastatel 1996–1998 Saksamaal). Üldkohus lisas punktis 110, et Anheuser-Busch ei vaidlusta ka seda, et mõiste „budweiser" kasutamine Budvari esitatud reklaamidel kasutatud erinevates vormides võib olla seotud kaubamärgiga R 238 203.

40 Seejärel märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 reklaaminäidiste ja arvete kohta, mis kõik saabusid ühtlustamisametisse 27. veebruaril 2002, et Budvar edastas need dokumendid sooviga tõendada sõna „budweiser" sisaldavate päritolunimetuste kasutamist, aga oma 8. novembri 2002. aasta kirjas, millega ta vastas Anheuser-Buschi palvele tõendada vastulause toetuseks esitatud varasemate kaubamärkide tegelikku kasutamist, viitas Budvar sõnaselgelt neile dokumentidele, pidades silmas, et need puudutavad eelkõige kaubamärki R 238 203.

41 Sellega seoses tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 112, et Anheuser-Busch ei vaidlusta Üldkohtus asjaolu, et kõnealused dokumendid puudutavad kaubamärgi R 238 203 kasutamist ja et ta ei lükka ümber ka seda, et need dokumendid tõendavad kõnealuse kaubamärgi kasutamise kohta, kestust ja ulatust, s.o asjaolusid, mis Üldkohtu hinnangul nähtuvad pealegi selgesti nendest dokumentidest.

42 Lõpuks, seoses Anheuser-Buschi väitega, mille kohaselt apellatsioonikoda oleks pidanud tuginema muudele kaalutlustele – nagu sellele, kuidas kaubamärki R 238 203 on kasutatud Saksamaal ja Austrias –, sedastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 114, et piisab, kui selles osas märkida, et apellatsioonikoda on viidanud reklaamidele, millel on kujutatud seda varasemat kaubamärki kandev Budvari „õlu". Üldkohus asus ka seisukohale, et Budvari esitatud reklaaminäidistel on selle kaubamärgi kasutamise viis kergesti näha ehk see, et viidati õllele, nähtub nii Budvari esitatud reklaamist kui ka arvetest ja et arvetele viidates pidas apellatsioonikoda kaudselt, kuid ilmtingimata silmas seda sama kasutamise viisi.

43 Seetõttu lükkas Üldkohus Anheuser-Buschi kolmanda väite põhjendamatuse tõttu tagasi.

44 Seega jättis Üldkohus tühistamishagi tervikuna rahuldamata.

Poolte nõuded

45 Anheuser-Busch palub apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja

– mõista kohtukulud välja [ühtlustamisametilt].

46 Ühtlustamisamet ja Budvar paluvad jätta apellatsioonkaebuse rahuldamata ja mõista kohtukulud välja Anheuser-Buschilt.

Apellatsioonkaebus

47 Anheuser-Busch esitab oma apellatsioonkaebuse toetuseks kolm väidet, millest esimene käsitleb määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 – koostoimes 1995. aasta rakendusmääruse eeskirja 16 lõigetega 1 ja 3 ning eeskirja 20 lõikega 2 – rikkumist, teine määruse nr 40/94 artikli 74 lõike 2 rikkumist ja kolmas sama määruse artikli 43 lõigete 2 ja 3 rikkumist.

Esimene väide, mis käsitleb määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 – koostoimes 1995. aasta rakendusmääruse eeskirja 16 lõigetega 1 ja 3 ning eeskirja 20 lõikega 2 – rikkumist

Poolte argumendid

48 Anheuser-Busch väidab esiteks, et sellega, kuidas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 78 ja 79 määruse nr 40/94 artikli 42 lõiget 3 tõlgendas, rikkus ta õigusnormi.

49 Tema väitel on niisugune tõlgendus selges vastuolus Üldkohtu varasema kohtupraktikaga ja ühtlustamisameti praktikaga, mis on välja kujunenud mitme aasta jooksul, täpsemalt kuni selle tõlgenduse ja praktika kodifitseerimiseni 2005. aasta rakendusmääruse eeskirjas 19.

50 Nimelt tuleneb Üldkohtu 20. aprilli 2005. aasta otsusest kohtuasjas T-318/03: Atomic Austria *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet - Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (EKL 2005, lk II-1319), ja 13. septembri 2006. aasta otsusest kohtuasjas T-191/04: MIP Metro *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet - Tesco Stores (METRO) (EKL 2006, lk II-2855), et Üldkohus on ühtlustamisametiga sarnaselt seisukohal, et kui vastulause esitajal palutakse esitada oma vastulause toetuseks fakte, tõendeid ja seisukohti, on ta kohustatud seda tegema ühtlustamisameti määratud tähtaja jooksul ja see kohustus puudutab ka varasema kaubamärgi pikendamise tõendeid, kui need ei tulene ühestki dokumendist, mis esitati koos vastulausega.

51 Ühtlustamisameti väljakujunenud praktika, mis seisneb selles, et tõendid pikendamise kohta palutakse esitada õigel ajal, viis Anheuser-Buschi sõnul ühtlustamisameti suuniste muutmiseni ja 2005. aasta rakendusmääruse eeskirja 19 lõike 2 punkti a alapunkti ii kodifitseerimiseni.

52 Kuna Üldkohus ei tunnistanud neil asjaoludel Budvari kohustust esitada kaubamärgi R 238 203 pikendamise tunnistust kuupäeval, mil tuli esitada faktid, tõendid ja seisukohad vastulause toetuseks, ehk 26. veebruariks 2002, jõudis Üldkohus väärale järeldusele, et apellatsioonikoda võis hinnata, kas kõnealust tunnistust, mis esitati hilinenult, tuli arvesse võtta või mitte.

53 Ühtlustamisamet vaidleb vastu, et Üldkohtu järeldused on õiguslikult põhjendatud, sest kui kohus ise või üks vastulausemenetluse pooltest võib 1995. aasta rakendusmääruse eeskirjade 16 ja 20 alusel nõuda menetluse jooksul lõppeva varasema õiguse pikendamise tõendit, ei tähenda see, et selle varasema õiguse omaja on kohustatud pikendamistunnistuse omal algatusel esitama, nagu kinnitab pealegi ka Üldkohtu praktika, millele Anheuser-Busch tugineb.

54 Ühtlustamisamet tuletab ka meelde, et tähtpäev, mille vastulausete osakond 28. septembril 1999 esitatud vastulause toetuseks esitatavate tõendite jaoks algselt määras, oli 24. juuni 2000 ja et kaubamärki R 238 203 pidi pikendama alles hiljemalt 5. detsembril 2000. Ühegi 1995. aasta rakendusmääruse sätte kohaselt ei tule aga tõendada tulevikus saabuvat sündmust ehk käesoleval juhul kõnealust pikendamist. Kuigi algselt määratud tähtaega pikendati kuni 26. veebruarini 2002, ei nõudnud apellatsioonikoda sõnaselgelt, et pikendamistunnistus esitataks nimetatud tähtaja jooksul.

55 Budvar märgib, et tema vastulausega kaasnesid lisad üksikasjalike tõendavate dokumentidega ja teatava arvu tõenditega, sealhulgas kaubamärgi R 238 203 registreerimistunnistusega, mis tõendas selle kaubamärgi kehtivust vastulause esitamise kuupäeval. Nii on ta on enda väitel täitnud kohustuse „esitada oma vastulause toetuseks fakte, tõendeid ja seisukohti" ning ta ei olnud kohustatud esitama pikendamistunnistust pärast vastulause esitamise kuupäeva.

Euroopa Kohtu hinnang

56 Anheuser-Busch väidab oma esimese väitega sisuliselt, et vastupidi sellele, mida Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 79, tuleneb määruse nr 40/94 artikli 42 lõikest 3 koostoimes 1995. aasta rakendusmääruse eeskirja 16 lõigetega 1 ja 3 ning eeskirja 20 lõikega 2, et vastulause esitaja peab omal algatusel esitama tõendi talle kuuluva varasema kaubamärgi pikendamise kohta, millele ta tugineb määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 alusel, koos teiste faktide, tõendite ja seisukohtadega, mille ta esitab vastulause toetuseks ühtlustamisameti poolt määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 alusel määratud tähtaja jooksul, kui seda pikendatakse pärast vastulause esitamist, kuid enne tähtaja möödumist.

57 Sellega seoses tuleb nentida, et nagu otsustas Üldkohus, ei ole määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 ega 1995. aasta rakendusmääruse eeskirja 16 lõigetes 1 ja 3 ning eeskirja 20 lõikes 2 täpsustatud, millised faktid, tõendid ja seisukohad tuleb vastulause toetuseks määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 alusel määratud tähtaja jooksul esitada.

58 Täpsemalt ei ole neis sätetes ühtegi viidet selle kohta, et vastulause esitaja peaks esitama omal algatusel ja asjaomase tähtaja jooksul tõendid selle varasema kaubamärgi pikendamise kohta, millele ta tugineb, kui seda tuleb pikendada pärast vastulause esitamist.

59 Lisaks ei tulene selline tõlgendus igal juhul vastupidi Anheuser-Buschi väidetele Üldkohtu praktikast, eriti eespool viidatud kohtuotsustest Atomic Austria *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) ja MIP Metro *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet – Tesco Stores (METRO) ega enne 2005. aasta rakendusmääruse vastuvõtmist välja kujunenud ühtlustamisameti praktikast.

60 Kohtuvaidlustes, milles tehti need kaks Üldkohtu otsust, oli ühtlustamisamet sõnaselgelt palunud vastulause esitajal saata tõendid varasemate kaubamärkide pikendamise kohta määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 alusel määratud tähtaja jooksul, kui kaubamärke tuleb pikendada enne selle tähtaja möödumist. Neis kohtuvaidlustes ei olnud seega küsimus selles, kas vastulause esitaja pidi need tõendid esitama omal algatusel. See küsimus tekib aga käesolevas kohtuvaidluses, kuna on selge, et käesoleval juhul ei kutsunud ühtlustamisamet vastulause esitajat sõnaselgelt üles sellist tõendit esitama.

61 Üldkohus otsustas eespool viidatud kohtuotsuses Atomic Austria *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) veel, et isegi kui ühtlustamisamet on otseselt palunud esitada määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 alusel tõendid varasema kaubamärgi pikendamise kohta, ei või ta vastulauset tagasi lükata põhjusel, et neid tõendeid ei ole esitatud.

62 Nimelt otsustas Üldkohus eespool viidatud kohtuotsuse Atomic Austria *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) punktis 40, et vastulause esitaja võib vabalt valida tõendi, mida ta peab vajalikuks oma

vastulause toetuseks ühtlustamisametile esitada, ning ühtlustamisamet peab analüüsima kõiki esitatud tõendeid, et tuvastada, kas need tegelikult tõendavad varasema kaubamärgi registreerimist või taotlust, ilma et tal oleks õigust teatud liiki tõend kohe alguses tagasi lükata põhjendusel, et seda liiki tõend ei ole vastuvõetav. Sama kohtuotsuse punktis 46 leidis Üldkohus ka, et vastulause lisana esitatud kaubamärgiregistri väljavõtetest saab esiteks kindlaks teha varasemate kaubamärkide kaitsetähtaja lõppemise kuupäeva ja teiseks võib neist samuti järeldada, et varasemast viiest kaubamärgist neli kehtisid apellatsioonikoja otsuse tegemise hetkel.

63 Eespool viidatud kohtuotsuse MIP Metro *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Tesco Stores (METRO) punktis 46 otsustas Üldkohus, et arvestades, et vastulause esitaja ei ole esitanud varasema kaubamärgi pikendamise tõendeid, mida ühtlustamisamet määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 alusel palus, rikkus apellatsioonikoda kahekordselt õigusnormi, järeldades esiteks, et varasema kaubamärgi õiguskaitse kehtivusaja lõppemist enne vastulause lahendamist vastulausete osakonnas ei saa arvesse võtta ja teiseks, et vastulausete osakonnal ei ole pädevust pärast tõendite esialgset esitamist teha ettepanek esitada teavet varasema kaubamärgi kehtivuse pikendamise kohta.

64 Vastupidi Anheuser-Buschi väidetele ei näi igal juhul ka, et enne 2005. aasta rakendusmääruse vastuvõtmist oli ühtlustamisameti väljakujunenud praktika niisugune, et vastulause esitaja pidi omal algatusel esitama tõendid varasema kaubamärgi kehtivuse pikendamise kohta koos vastulause toetuseks ühtlustamisameti poolt määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 alusel määratud tähtaja jooksul esitatavate teiste faktide, tõendite ja seisukohtadega.

65 Sellega seoses tuleb nentida, et ühtlustamisameti teise apellatsioonikoja 9. juuli 2003. aasta otsuses, mis oli vaatluse all kohtuvaidluses, milles tehti eespool viidatud kohtuotsus Atomic Austria *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), lükkas see apellatsioonikoda vastulause tagasi,

sest tõendeid varasemate kaubamärkide pikendamise kohta ei olnud esitatud määratud tähtaja jooksul, märkides samal ajal, et neid tõendeid oli selgelt ja üheselt nõutud ühtlustamisameti poolt vastulause esitajale määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 alusel saadetud kirjale lisatud memos.

66 Seevastu ühtlustamisameti esimese apellatsioonikoja 23. mai 2004. aasta otsuses, mis oli vaatluse all kohtuvaidluses, milles tehti eespool viidatud kohtuotsus MIP Metro *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet – Tesco Stores (METRO), rahuldas apellatsioonikoda kaebuse vastulausete osakonna otsuse peale, millega oli vastulause tagasi lükatud põhjendusega, et vastulause esitaja ei olnud esitanud tõendeid varasema kaubamärgi pikendamise kohta, kuigi teda oli üles kutsutud seda tegema. Apellatsioonikoda asus seisukohale, et vastulause esitamise kuupäeval ja isegi kuupäeval, mil tõendeid paluti, kehtis endiselt varasem õigus ja seetõttu ei olnud vastulause esitaja kohustatud tõendama talle kuuluva kaubamärgi registreeringu pikendamist.

67 Eeltoodust järeldub veel, et vastupidi Anheuser-Buschi väidetele ei näi ka, et 2005. aasta rakendusmääruse eeskirja 19 lõikeid 2 ja 4 saaks käesolevas kohtuasjas arvesse võtta, kuna nendega on pelgalt kodifitseeritud määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 ja 1995. aasta rakendusmääruse eeskirja 16 lõigete 1 ja 3 ning eeskirja 20 lõike 2 tõlgendus, mida Üldkohus on ühtlustamisameti väljakujunenud praktika põhjal kinnitanud.

68 Igal juhul, kui kõnealustes 2005. aasta rakendusmääruse sätetes on nüüd teatavate piiridega sõnaselgelt ette nähtud vastulause esitaja kohustus esitada tõendid vara-

sema kaubamärgi pikendamise kohta määruse nr 40/94 artikli 42 lõikes 3 sätestatud tähtaja jooksul, siis need täpsustavad seega selles osas viimati nimetatud sättega ette nähtud üldreeglit, mille eesmärk on tugevdada nende ettevõtjate õiguskindlust, kes osalevad ühtlustamisametis toimuvates vastulausemenetlustes. Neil asjaoludel ei saa kõnealuse rakendusmäärusega kehtestatud uusi reegleid kohaldada tagasiulatuvalt käesolevas kohtuvaidluses, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 76 õigustatult sedastas.

69 Seega tuleb järeldada, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 79 liiatigi eespool viidatud kohtuotsuse MIP Metro *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet – Tesco Stores (METRO) punktile 41 osutades, et 1995. aasta rakendusmääruse eeskirjade 16 ja 20 koosmõjust tuleneb esiteks, et kui varasema kaubamärgi kehtivus lõppeb pärast vastulause esitamise kuupäeva, on ühtlustamisametil õigus paluda kõnealuse kaubamärgi pikendamise kohta tõendit, ja teiseks, et samadest sätetest ei tulene, et vastulause esitaja on kohustatud sellise tõendi omal algatusel esitama.

70 Tuleb lisada, et selliselt ühtlustamisametile antud õigus nõuda tõendeid varasema kaubamärgi pikendamise kohta võib põhineda ka määruse nr 40/94 artiklil 76, nagu pealegi Üldkohus otsustas eespool viidatud kohtuotsuse MIP Metro *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet – Tesco Stores (METRO) punktides 41 ja 46.

71 Sellest järeldub, et esimene apellatsioonkaebuse väide tuleb jätta põhjendamatuse tõttu rahuldamata.

Teine väide, mis käsitleb määruse nr 40/94 artikli 74 lõike 2 rikkumist

Poolte argumendid

72 Teise väitega heidab Anheuser-Busch Üldkohtule ette seda, et ta otsustas, et apellatsioonikoda võis võtta pikendamistunnistust arvesse ilma, et ta oleks kohustatud kasutama kaalutlusõigust, mis tal on vastavalt määruse nr 40/94 artikli 74 lõikele 2 ja mida on kinnitatud 13. märtsi 2007. aasta otsusega kohtuasjas C-29/05 P: Siseturu Ühtlustamise Amet *vs*. Kaul (EKL 2007, lk I-2213, punkt 43).

73 Asudes seisukohale, et pikendamistunnistus esitati määratud tähtaja jooksul ja et määruse nr 40/94 artikli 74 lõiget 2 ei tule kohaldada, ei rikkunud Üldkohus Anheuser-Buschi sõnul mitte ainult menetlusnorme, mis puudutavad ühtlustamisametis toimuvates vastulausemenetlustes tõendite esitamist määratud tähtaja jooksul (esimese väite raames uuritav etteheide), vaid ka artikli 74 lõiget 2.

74 Ühtlustamisamet väidab, et kuna Budvar ei pidanud kaubamärgi R 238 203 registreeringu pikendamise kohta tõendite esitamisel järgima ühtegi konkreetset tähtaega, ei olnud määruse nr 40/94 artikli 74 lõige 2 kohaldatav käesoleva juhtumi asjaoludele ning apellatsioonikoda ei pidanud järelikult kasutama selles sättes ette nähtud kaalutlusõigust.

75 Budvar väidab, et kuna vastulause esitaja ei pea esitama pikendamistunnistust kindlaksmääratud tähtaja jooksul, ei olnud käesoleval juhul „hilinenud esitamist". Enne vastulause lahendamist peaks ühtlustamisamet uurima omal algatusel, kas õigused, millele vastulause puhul tuginetakse, on kehtivad. Ajahetk, mil vastulause esitaja saatis talle kuuluva varasema kaubamärgi pikendamistunnistuse või see, kas ta tegelikkuses selle saatis, ei oma tähtsust.

Euroopa Kohtu hinnang

76 Anheuser-Busch heidab teise väitega Üldkohtule ette seda, et ta rikkus õigusnormi, kui otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 71, et vaidlusaluse otsusega ei ole pikendamistunnistuse arvessevõtmise osas kuidagi rikutud määruse nr 40/94 artikli 74 lõiget 2.

77 Anheuser-Busch väidab, et kuna seda tunnistust ei esitatud tähtaja jooksul, mille ühtlustamisamet määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 alusel määras, on tegemist tõendiga, mis on esitatud hilinenult selle määruse artikli 74 lõike 2 tähenduses. Järelikult oleks ühtlustamisamet saanud seda arvesse võtta vaid kasutades talle selleks sama sättega antud õigust lükata hilinenult esitatud tõendid tagasi. Käesoleval juhul aga ühtlustamisamet seda õigust ei kasutanud, sest ta leidis ekslikult, et tõendid esitati õigel ajal.

78 Sellega seoses tuleb meenutada, et käesoleva kohtuotsuse punktist 69 tuleneb, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui leidis, et antud juhul ei pidanud vastulause esitaja saatma tõendit kaubamärgi R 238 203 pikendamise kohta määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 3 alusel määratud tähtaja jooksul.

79 Kuna pikendamistunnistus ei olnud esitatud hilinenult, otsustas Üldkohus õigusega, et ühtlustamisametil ei tulnud kõnealuse tõendi arvesse võtmiseks kasutada pädevust, mis on talle antud artikli 74 lõikega 2.

80 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuse teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, mis käsitleb määruse nr 40/94 artikli 43 lõigete 2 ja 3 rikkumist

Poolte argumendid

81 Kolmandaks väidab Anheuser-Busch, et Üldkohus rikkus määruse nr 40/94 artikli 43 lõikeid 2 ja 3, kui otsustas, et tõendid kaubamärgi R 238 203 kasutamise kohta, mille Budvar esitas oma apellatsioonkaebuse toetuseks, on piisavad.

82 Anheuser-Buschi sõnul tõendavad peaaegu kõik tõendid, mille Budvar kasutamise kohta esitas, üksnes seda, et kasutatud on teist kaubamärki – kaubamärki nr 674 530, mis hõlmab stiliseeritud kujul sõnu „Budweiser Budvar". Viimati nimetatud kaubamärki aga ei võtnud arvesse ei apellatsioonikoda ega Üldkohus, kuna see ei kujuta endast varasemat õigust kaubamärgi suhtes, mille registreerimist taotletakse.

83 Ometi tuleneb 13. septembri 2007. aasta otsuse kohtuasjas C-234/06 P: Il Ponte Finanziaria *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (EKL 2007, lk I-7333) punktidest 81–86, et registreeritud kaubamärgi kasutamise tõendid ei saa samal ajal olla teise registreeritud kaubamärgi kasutamise tõenditeks. Üldkohus oleks pidanud uurima võimalust kohaldada seda põhimõtet käesolevas kohtuasjas.

84 Anheuser-Busch on arvamusel, et Üldkohus oleks pidanud seda uurima, kuna Anheuser-Busch väitis, et dokumendid kaubamärgi kasutamise kohta, mille Budvar tõenditena esitas, ei vasta määruse nr 40/94 artikli 43 lõigetes 2 ja 3 sätestatud kriteeriumidele ja kuna ta seadis need tõendid kahtluse alla eelkõige seoses sellega, kuidas kaubamärki kasutati ehk kuidas see kaubale kantud oli.

85 Seega leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 112 ebaõigelt, et Anheuser-Busch ei ole vaidlustanud asjaolu, et kõnealused dokumendid puudutasid kaubamärgi R 238 203 kasutamist.

86 Ühtlustamisamet väidab kõigepealt, et kolmas apellatsioonkaebuse väide on vastuvõetamatu kahel põhjusel.

87 Esiteks on tegemist uue väitega, mis muudab Üldkohtu menetluses olnud kohtuvaidluse eset, samas kui sellise uue väite esitamine on keelatud vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 113 lõikele 2 ja artikli 116 lõikele 2, sest Euroopa Kohtu kontroll piirdub Üldkohtu vastustega selles kohtus esitatud väidetele.

88 See on ühtlustamisameti sõnul seda enam nii, et Üldkohtu otsus, mille peale esitati apellatsioonkaebus, mille kohta tehti eespool viidatud kohtuotsus Il Ponte Finanziaria *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, oli siis juba välja kuulutatud, kui Anheuser-Busch Üldkohtusse hagiavalduse esitas, nii et miski ei takistanud teda esitamast vastavat väidet selles hagiavalduses.

89 Teiseks tuleneb vaidlustatud kohtuotsusest, et Üldkohus pööras tähelepanu sellele, et märkida, et Budvari esitatud tõendid näitavad sõna „budweiser" kasutust „erineval kujul". Seevastu ei maininud Üldkohus kordagi, et kaubamärgi R 238 203 kasutamine on tõendatud nende tõenditega, mis puudutavad kaubamärgi nr 674 530 kasutamist. Kui ta oleks nii toiminud, oleks Üldkohus pealegi osutanud sellele, et käesolevas kohtuasjas on kohaldatav määruse nr 40/94 artikli 15 lõike 2 punkt a.

90 Liiatigi on järeldus, mille Üldkohus tegi Budvari esitatud tõenditest, ehk see, et need kinnitavad kaubamärgi R 238 203 tegelikku kasutamist, sealhulgas ka sõnana, faktide tuvastamine, mida Euroopa Kohtu kontroll ei hõlma.

91 Lõpuks väidab ühtlustamisamet, et isegi kui eeldada, et kõnealune väide on vastuvõetav, ei ole see igal juhul põhjendatud, sest tugineb faktide moonutamisele.

92 Samuti ei saa eespool viidatud kohtuotsuses Il Ponte Finanziaria *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet Euroopa Kohtu poolt kinnitatud põhimõtet kohaldada käesolevas kohtuasjas, kuna selle asjaolud välistavad igasuguse analoogia. Kõnealune põhimõte on kohaldatav vaid siis, kui vastulause esitaja tugineb nõuetekohaselt kahele erinevale kaubamärgile ja tõendid tuleb esitada mõlema kasutamise kohta. Üksnes niisugusel juhul on oht, et tõenditega ühe kaubamärgi kasutamise kohta võib vastulause raames mööda minna teise kaubamärgi registreerimisest keeldumisest.

93 See ei ole siiski nii käesolevas kohtuvaidluses, sest kaubamärgile nr 674 530, mis sisaldab stiliseeritud kujul sõnu „Budweiser Budvar", ei saa vastulausemenetluses tugineda, kuna see ei kujuta endast varasemat õigust.

94 Budvar väidab, et nii ühtlustamisamet kui ka Üldkohus kinnitasid, et tema esitatud tõendid näitavad selgelt, mil viisil kaubamärki kasutati ehk seda, et kaubamärki kasutati õlle jaoks.

95 Budvar väidab, et ta esitas dokumendid, mis tõendavad kaubamärgi R 238 203 kasutamist, sest see kaubamärk on vähemalt kantud asjaomastele kaupadele ehk õllepudelitele, mille reklaami ta esitas. Neid asjaolusid on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 110–115 selgelt arvesse võetud.

96 Lisaks ei saa käesolevas kohtuasjas kuidagi osutada eespool viidatud kohtuotsusele Il Ponte Finanziaria *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, kuna nimetatud kohtuasjas oli küsimus selles, kas kaubamärgi kasutamise tõenditega võib tõendada teise kaubamärgi kasutamist, käesolevas kohtuvaidluses aga on vastulause esitaja kahtlemata tõendanud kaubamärgi R 238 203 tegelikku kasutamist, esitades mitu dokumenti, mis näitavad sõna „budweiser" kasutamist seoses õllega.

Euroopa Kohtu hinnang

97 Kolmanda väitega heidab Anheuser-Busch Üldkohtule põhiliselt ette seda, et ta ei tühistanud vaidlusalust otsust põhjusel, et määruse nr 40/94 artikli 43 lõigetes 2 ja 3 ette nähtud tingimusi arvestades ei piisanud Budvari esitatud dokumentidest, et tõendada kaubamärgi R 238 203 tegelikku kasutamist.

98 Selles osas on tema väitel vaidlustatud kohtuotsusega rikutud õigusnormi, kuna kõnealused dokumendid tõendavad peamiselt seda, et on kasutatud ühte teist kaubamärki – kaubamärki nr 674 530, mida aga apellatsioonikoda arvesse ei võtnud, sest

see kujutas endast varasemat kaubamärki määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 tähenduses. Eespool viidatud kohtuotsusest Il Ponte Finanziaria *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet, eelkõige selle punktist 86 tuleneb aga, et registreeritud kaubamärgi kasutamise tõendid ei saa samal ajal olla teise registreeritud kaubamärgi kasutamise tõenditeks põhjendusel, et viimane on üksnes esimese veidi muudetud variant.

99 Anheuser-Busch esitab aga väite, mis ei sisaldu Üldkohtusse vaidlusaluse otsuse peale esitatud hagis, nagu väidab õigustatult ühtlustamisamet.

100 Seetõttu on selle näol tegemist uue väitega, mis laiendab vaidluseset ja mida seetõttu ei või esitada esimest korda alles apellatsiooni staadiumis (vt eelkõige 18. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-16/06 P: Les Éditions Albert René *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2008, lk I-10053, punkt 125).

101 Tuleb nimelt märkida, et Üldkohus nentis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 110 ja 112, et Anheuser-Busch ei ole vaidlustanud asjaolu, et kõnealused dokumendid puudutasid kaubamärgi R 238 203 kasutamist. Kohtuotsuse punktis 114 täheldas Üldkohus, et Anheuser-Busch väitis selles kohtus, et apellatsioonikoda oleks pidanud tuginema teistele kaalutlustele, nagu sellele, kuidas asjaomast kaubamärki kasutati Saksamaal ja Austrias.

102 Sellest järeldub, et Üldkohus leidis, et tema menetleda oleva kohtuvaidluse ese puudutab üksnes seda, kas kõnealused dokumendid on piisavad, et tõendada kaubamärgi R 238 203 tegelikku kasutamist ja iseäranis seda, kuidas kaubamärki kasutati, ning see ei hõlmanud küsimust, kas need dokumendid käsitlesid selle kaubamärgi kasutamist või teise kaubamärgi kasutamist, millele vastulause esitaja samuti tugines, kuid mille ühtlustamisamet vastulausemenetluses tagasi lükkas.

103 Seetõttu piirdus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 114 sellega, et vastas talle esitatud argumentidele, mis puudutasid esimest küsimust, ega käsitlenud teist küsimust, mille üle pooled pealegi selles kohtus ei vaielnud.

104 Anheuser-Busch väidab Euroopa Kohtus siiski, et viimati nimetatud küsimus on hõlmatud tema Üldkohtusse esitatud hagiavalduse, eriti selle kolmanda väitega.

105 Juba vaidlustatud kohtuotsuse punktide 110, 112 ja 114 sõnastusest tuleneb aga, et Üldkohus ei jätnud kuidagi selle väite ulatust arvesse võtmata.

106 Arutluskäigul, mille kohaselt Budvari esitatud tõendid puudutavad mõne teise ja mitte selle kaubamärgi kasutamist, mida apellatsioonikoda ainsana arvesse võttis, ei ole lisaks piisavat seost Üldkohtus esitatud kolmanda väitega, mille kohaselt ei vasta need tõendid nõutavatele tingimustele, selleks et saaks asuda seisukohale, et varasemat kaubamärki on tegelikult kasutatud, ja seetõttu ei saa kõnealust arutluskäiku pidada pelgaks kolmanda väite edasiarenduseks.

107 Nimelt puudutab see arutluskäik eespool viidatud kohtuotsuse Il Ponte Finanziaria *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet punkte 81–86, mis käsitlevad määruse nr 40/94 artikli 15 lõike 2 punktile a tuginevat väidet, samas kui Anheuser-Buschi poolt Üldkohtus esitatud kolmas väide põhineb sama määruse artikli 43 lõigetel 2 ja 3.

108 Igal juhul on selle arutluskäigu ese erinev tühistamishagi kolmanda väite esemest, kuna selle eesmärk ei ole vaidlustada varasema kaubamärgi kaubanduslikku kasutust, vaid küsimus sellest, kas tõendid puudutavad pigem ühte kaubamärki või teist.

109 Seega tuleb kolmas apellatsioonkaebuse väide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

110 Eeltoodust tuleneb, et ühegi väitega, mille Anheuser-Busch apellatsioonkaebuse toetuseks esitas, ei tule nõustuda, ning seetõttu tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

111 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna ühtlustamisamet ja Budvar on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Anheuser-Busch on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Anheuser-Busch Inc-ilt.

Allkirjad